

XIX.

Като напустнаха „Черния Орел“, шранденци побързаха да се разотидатъ по домоветъ си, за да се въоръжатъ колкото се може по-добръ. Половината отъ тѣхъ не се върнаха назадъ, останалитѣ, около двацѣтъ души, послѣдваха куция столарь по пѣтеката, която забикаляше острова и водѣше къмъ Котешката пѣтека. Понеже се събраха едва край брѣга на рѣката, никой не ги забѣлѣжи.

Мълченската, съ приовдигнати коси и лопати, се мъкнѣха тѣ по мократа трѣва; единичкъ само стариятъ пияница непрѣкъснато бърборѣше и рѣмжеше. Той старателно се разговаряше съ своята пушка, като съ живъ човѣкъ, разтрисаше я и я молѣше, да му служи вѣрно. Отъ време на време той, ужъ като да се прицѣлва, притискаше пушката на рамото и, ако забѣлѣжаваше, че прѣститѣ му треперятъ или че очитѣ му се примрѣжватъ и се мѣркатъ искри, той бърже пиеше по нѣкоя глѣтка отъ своята бутилка.

Като стигнаха до Котешката пѣтека, която се виеше надъ рѣката като нѣкоя черна лента съ свѣтли краища, тѣ се раздѣлиха на двѣ дружини и се стараеха безъ шумъ, до колкото имъ позволяваше туй тѣхното състояние, да се катерятъ по стрѣмината, залавяйки се за елховитѣ вѣйки. Оние, които имаха пушки, останаха съ столаря долѣ, на пѣсчания брѣгъ, за да застрѣлятъ Болеслава на Котешката пѣтека, въ случай че сполучи да се изплъзне изъ ржцѣтъ на оние, които трѣбваше да го нападнатъ съ коси, пики и бухалки.

Около петъ минути всичко бѣше тихо. Въ храститѣ се чуваше само тихо скърцане и шумолене, когато нѣкоя си протѣгаше ржката за облата бутилка съ ракия.

На острова сжщо царуваше мъртва тишина.

Изведнѣжъ седящиятъ на своя постъ столарь, очитѣ на когото отъ ракията бѣха станали още по-зорки, забѣлѣжи,